

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/178/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116201171
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1116201171.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v právnej veci žalobcu: P. F. Z., X. XX, K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou TIMAR & partners, s.r.o., IČO: 36 866 296, P. Pazmáňa 17/A, Šaľa, proti žalovanej: Slovenská Q., N. Z. E. E. Z. K. K. Q., Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie 25.389,25 eura, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31.07.2017, č.k. 23C/8/2016-300, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia náhrady škody v sume 6.389,25 eura, nemajetkovej ujmy 19.000 eur a náhrady trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 19.01.2016 domáhal náhrady škody dôvodiac, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.11.2009, sp. zn. 2T/26/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.05.2010, sp. zn. 2To/36/2010, bol právoplatne uznaný vinným zo spáchania skutku kvalifikovaného ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 5 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, so zaradením do 1. nápravno-výchovnej skupiny. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 20.09.2011, sp. zn. 4Tdo 38/2011, na dovolanie žalobcu konštatoval porušenie zákona v neprospech žalobcu a zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.11.2009 sp. zn. 2T/26/2006, ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.05.2010, sp. zn. 2To/36/2010. Žalobca bol následne spod obžaloby oslobodený podľa § 235 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nebol trestným činom, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.01.2013. So zreteľom na tieto skutočnosti mal žalobca za to, že pôvodné rozhodnutia súdov sú nezákonné a voči nemu nemalo byť vedené trestné stíhanie a nemal byť ani odsúdený. V dôsledku tejto nezákonnosti bol nútený brániť svoje práva v trestnom konaní prostredníctvom zvoleného obhajcu, ktorý vykonal úkony obhajoby v celkovej sume 6.389,25 eura. Trovy obhajoby, ktoré predstavovali vzniknutú škodu, pritom pozostávali z trov právneho zastúpenia, náhrady cestovných výdavkov jeho obhajcu a náhrady za stratu času obhajcu. V dôsledku nezákonných rozhodnutí, ktorými bol právoplatne uznaný vinným a bol vystavený trestu odňatia slobody, žalobca utrpel i rozsiahlu nemajetkovú ujmu. Nezákonné rozsudky súdov a trestné konanie trvajúce 9 rokov mali dopad i na celú jeho rodinu, jeho súkromný život, spoločenské uplatnenie, sociálne postavenie, podnikanie a väzby s ním súvisiace. Vzhľadom na uvedené považoval žalobca za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 19.000 eur.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním skutkovo ustálil, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislava II uznesením zo dňa 16.03.2004, Č.: X.-XXX/X-X.-C.-XXXX (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004“) vzniesol voči žalobcovi obvinenie pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4b Trestného zákona, ktoré uznesenie žalobca prevzal dňa 08.06.2004. Jeho sťažnosť proti uvedenému uzneseniu prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II zamietol uznesením zo dňa 22.06.2004, č.k. 3Pv/1036/03-9. Následne dňa 29.03.2006 podala Okresná prokuratúra obžalobu na žalobcu na Okresný súd Bratislava II, ktorý rozsudkom zo dňa 13.11.2009, sp. zn. 2T/26/2006, uznal žalobcu vinným z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 5 Trestného zákona a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov. Krajský súd v Bratislave odvolanie žalobcu voči predmetnému rozsudku uznesením zo dňa 27.05.2010, sp. zn. 2To/36/2010, zamietol. V dôsledku podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 20.09.2011, sp. zn. 4Tdo 38/2011, rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.05.2010, sp. zn. 2To/36/2010, bol porušený zákon v neprospech žalobcu, uvedené uznesenie zrušil spolu s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.11.2009, sp. zn. 2T/26/2006, ako aj ďalšími rozhodnutiami na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce. Predmetný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prevzal právny zástupca žalobcu dňa 24.01.2012 a žalobca dňa 26.01.2012. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 19.06.2012, sp. zn. 4T/130/2011, žalobcu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Odvolanie prokurátora Krajský súd v Bratislave na verejnom zasadnutí v prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu uznesením zo dňa 22.01.2013, sp. zn. 3To/146/2012, zamietol. Predmetné rozhodnutie prevzal právny zástupca žalobcu dňa 18.02.2013 a žalobca dňa 20.02.2013. Sťažnosť žalobcu na prieťahy v konaní vyhodnotil predseda Okresného súdu Bratislava II za nedôvodnú. Konajúci súd zistil, že obhajca žalobcu vyúčtoval žalobcovi trovy právneho zastúpenia za poskytnuté právne služby v trestnej veci žalobcu v celkovej sume 6.389,25 eura za 46 úkonov právnej služby.

4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca svoj nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy odvíjal od viacerých skutočností, a to, 1/ bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov, keď rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.11.2009, sp. zn. 2T/26/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.05.2010, sp. zn. 2To/36/2010, bol právoplatne uznaný vinným zo spáchania skutku kvalifikovaného ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 5 Trestného zákona, 2/ uznesením zo dňa 16.03.2004 bolo voči nemu vznesené obvinenie a 3/ od dĺžky trvania trestného stíhania. Keďže predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím a následkom, pričom v prípade škody spôsobenej štátom musí byť preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo príčinou vzniku škody a táto príčina musí byť vo vzťahu ku škode jej priamym a bezprostredným následkom, konajúci súd dovodil, že za nezákonné treba považovať uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004; žalobca bol totiž rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 19.06.2012, sp. zn. 4T/130/2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.01.2013, sp. zn. 3To/146/2012, spod obžaloby oslobodený, lebo skutok, z ktorého bol obžalovaný, nebol trestným činom.

5. V ďalšom sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania vznesenou zo strany žalovanej podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Pokiaľ išlo o plynutie subjektívnej premlčacej lehoty vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004, tá začala podľa mienky konajúceho súdu plynúť od doručenia (oznámenia) rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.01.2003, sp. zn. 3To/146/2012, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Pokiaľ išlo o plynutie objektívnej premlčacej lehoty, tá začala plynúť dňom 08.06.2004, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004 a uplynula dňom 08.06.2014. Pokiaľ žalobca podal žalobný návrh na súd dňa 19.01.2016, uplatnil ho po uplynutí 10 - ročnej objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie pritom nezistil existenciu takej prekážky na strane žalobcu, ktorá by mu bránila podať žalobu na náhradu škody včas. Žalobca mal totiž po obdržaní rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.01.2013, sp. zn. 3To/146/2012, ktoré mu bolo doručené dňa 20.02.2013, dostatok času, a to viac ako rok a tri mesiace, na podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a následne i na podanie žaloby na náhradu škody v objektívnej premlčacej lehote. Konajúci súd preto právo žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vyhodnotil za premlčané v objektívnej premlčacej lehote podľa § 19 ods. 2 zákona

č. 514/2003 Z.z. a za aplikácie § 3 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 8 ods. 1, § 9 ods. 1 až 4, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 18 ods. 1 až 3 citovaného zákona žalobu zamietol.

6. Pokiaľ sa žalobca domáhal nemajetkovej ujmy i z dôvodu, že mu obchodní partneri vypovedali kontrakty, a tým sa znížil jeho zisk, tento nárok vyhodnotil súd prvej inštancie ako majetkovú škodu vo forme ušlého zisku, a nie nemajetkovú ujmu. Žalobca nepreukázal jednoznačnú príčinnú súvislosť medzi vypovedaním obchodných kontraktov a trestným stíhaním, keď sám uviedol, že v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu bol práceneschopný, a teda nemohol vykonávať pracovnú činnosť, výsledkom ktorej bol aj príjem z tejto činnosti. Jeho tvrdenie o tom, že prišiel o obchodné kontrakty bolo v rozpore aj s ním uvádzaným dôvodom, pre ktorý sa nezúčastňoval trestných pojednávaní, keď okrem zdravotných dôvodov uvádzal aj pracovnú zaneprázdnenosť.

7. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.11.2009 sp. zn. 2T/26/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.05.2010, sp. zn. 2To/36/2010, odsúdený na výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, k výkonu uvedeného trestu ani len sčasti nikdy nedošlo. Potom ako uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť žalobca opakovane žiadal o odklad výkonu trestu odňatia slobody, pričom jeho poslednej žiadosti bolo vyhovené a žalobca na výkon uvedeného trestu odňatia slobody v dôsledku zrušenia rozhodnutí Najvyšším súdom Slovenskej republiky nikdy nenastúpil; žalobca teda nikdy žiaden trest nevykonal. Vzhľadom na to, že zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 8 výslovne uvádza, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má len ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, žalobca nesplnil podmienku náhrady škody, a to, že uložený trest aj vykonal.

8. Pokiaľ žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzoval aj od dĺžky trvania trestného stíhania konajúci súd poukázal na to, že trestné stíhanie žalobcu trvalo od 08.06.2004 do 23.01.2013, a nie ako žalobca uvádzal od roku 2002. Žalobca v priebehu trestného konania podal dňa 07.02.2011 sťažnosť na prietahy, ktorá bola podpredsedom Okresného súdu Bratislava II vyhodnotená ako nedôvodná. Prietahy v konaní pritom neboli konštatované ani nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky. K samotnej dĺžke trestného konania prispel podľa mienky konajúceho súdu aj žalobca svojim procesným správaním, keď opakovane podával žiadosti o odklad nástupu na výkon trestu, ktoré mu boli opakovane zamietané, až do rozhodnutia, ktorým súd jeho žiadosti vyhovel. V dôsledku uvedených žiadostí Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane vracal spis späť na Okresný súd Bratislava II, bez rozhodnutia o dovolaní žalobcu, a to práve za účelom rozhodnutia o opakovaných žiadostiach žalobcu o odklad výkonu trestu odňatia slobody. Súd prvej inštancie preto vyhodnotil nárok žalobcu v tejto časti za nedôvodný.

9. Pokiaľ žalobca žiadal o priznanie nemajetkovej ujmy aj v súvislosti s vplyvom trestného stíhania na jeho zdravotný stav, v tomto smere podľa mienky konajúceho súdu nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi ním uvádzanými nezákonnými rozhodnutiami a jeho zdravotným stavom. Konajúci súd pritom zdôraznil, že sám žalobca uviedol, že od veku 33 rokov mal 3 x infarkt myokardu, a to v 33 rokoch, 34 a 35 rokoch, pravidelne podstupoval diagnostiku a od 33 rokov bral lieky na tlak a betablokátory, z čoho následne vyvodil, že zdravotné problémy u žalobcu existovali ešte pred začatím trestného stíhania, t.j. už v roku 1995, pričom trestné stíhanie žalobcu začalo až v roku 2004.

10. A napokon konajúci súd uviedol, že pokiaľ žalobca odôvodňoval uplatnený nárok aj od skutočnosti, že pôvodné odsudzujúce rozsudky boli ako nezákonné zrušené, absentovala tu priama príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami súdov a tvrdenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Označené súdne rozhodnutia boli len dôsledkom trestného stíhania začatého na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004, a teda boli len článkom reťazca príčin a následkov, avšak neznamenali aj danosť priamej príčinnej súvislosti so škodou; nebyť nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004 nedošlo by k ich vydaniu.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalovanej, ktorá mala v konaní plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko jej preukázateľne v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca majúc za to, že právny záver súdu prvej inštancie o vymedzení nezákonného rozhodnutia v podobe výlučne

uznesenia o vznesení obvinenia nebol správny. Uznesením o vznesení obvinenia sa začína trestné konanie voči určitej osobe, kým dovtedy je vedené len vo veci, a určuje sa jednota skutku voči určitej osobe. Vydanie uznesenia o vznesení obvinenia neznamená, že automaticky bude voči obvinenému podaná aj obžaloba a bude nasledovať súdne konanie; prokurátor ako dominus litis v prípravnom konaní má totiž právo vec ukončiť aj inou formou ako podaním obžaloby. Žalobca bol trestným súdom spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nebol trestným činom. Skutočnosť, či skutok označený v uznesení o vznesení obvinenia je alebo nie je trestným činom spočíva na právnom posúdení. Preto mal podľa mienky žalobcu prokurátor pri správnom posúdení skutku dospieť k záveru, že skutok nebol trestným činom a trestné stíhanie voči žalobcovi zastaviť ešte vo fáze prípravného konania.

13. V danej veci podľa mienky žalobcu potom nebolo možné vyvodiť jednoznačný záver, že výlučnou a jedinou príčinou súdneho trestného konania bolo vznesenie obvinenia voči jeho osobe, keď jedinou príčinou začatia súdneho konania bola obžaloba. Z tohto dôvodu považoval žalobca za nezákonné nielen uznesenie o vznesení obvinenia, ale aj obžalobu prokurátora. Ak by totiž prokurátor podal obžalobu z dôvodu dôkazného posúdenia a následne by bol žalobca oslobodený spod obžaloby podľa zásady in dubio pro reo podľa § 285 písm. a) alebo c) Trestného poriadku, bolo by možné zaujať záver, že nezákonným je výlučne uznesenie o vznesení obvinenia. Obžaloba je osobitná forma rozhodnutia v trestnom konaní, ktorá smeruje proti obvinenej osobe. Hoci Trestný poriadok voči nej nepripúšťa riadny opravný prostriedok, mal žalobca za to, že ak je trestné konanie ukončené oslobodením spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, je nezákonným rozhodnutím nielen uznesenie o vznesení obvinenia, ale i obžaloba; preto sa objektívna premlčacia lehota počíta od podania obžaloby. Vzhľadom na to, že prokurátor podal obžalobu na žalobcu dňa 28.03.2006, pokiaľ žalobca uplatnil žalobný nárok na súde dňa 19.01.2016, uplatnil ho v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty, teda včas. Z uvedeného dôvodu žalobca navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

14. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

15. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.09.2019 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

16. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

17. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

18. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

19. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

20. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu

škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

21. Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

22. Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

23. Preskúmaním súdneho spisu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa tento zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Vykonaným dokazovaním konajúci súd správne zistil skutkový stav, a to vo vzťahu k ustáleniu nezákonného rozhodnutia, od ktorého žalobca odvodzoval žalobou uplatnený nárok; za nezákonné rozhodnutie treba v kontexte skutkových tvrdení uvádzaných žalobcom považovať nepochybne uznesenie zo dňa 16.03.2004, ktorým vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II vzniesol voči žalobcovi obvinenie pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4b Trestného zákona. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na vyjadrenie žalobcu zo dňa 17.08.2016 (č.l. 124 a nasl.), na prednes jeho právneho zástupcu na pojednávaní súdu dňa 29.06.2017 (č.l. 281 a nasl.), ako aj na výsluch žalobcu na súdnom pojednávaní dňa 31.07.2017. V nich žalobca poukazoval na to, že vzhľadom na jeho oslobodenie spod obžaloby sa nedostavil výsledok trestného konania, ktoré začalo práve nezákonným uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004; preto i s poukazom na rozhodnutia súdov považoval práve začatie trestného stíhania a jeho obvinenie za nezákonné. Konajúci súd preto správne ustálil, že žalobca napádal ako nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004. Predmetné rozhodnutie má v zmysle ustálenej súdnej praxe charakter rozhodnutia nezákonného, nakoľko ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. V takom prípade sa nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (k tomu R 37/2014, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Cdo 60/2017, sp. zn. 8Cdo 177/2017, sp. zn. 8Cdo 96/2018).

24. Odvolací súd ďalej udáva, že žalobca až v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie spochybnil zákonnosť postupu prokurátora spočívajúci v podaní obžaloby na jeho osobu, a teda po skutkovej stránke odôvodňoval uplatnený nárok novými skutočnosťami, ktoré netvrdil v priebehu konania na súde prvej inštancie. Odhliadnuc od toho, že jeho tvrdenia v odvolaní možno považovať za neprípustné novoty podľa § 366 C.s.p., na ktoré nie je dôvod prihliadať, odvolací súd udáva, že okolnosť, či výsledky vyšetrovania odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, a tým aj podanie obžaloby, je vecou úvahy prokurátora. Obžaloba ako taká nemá povahu rozhodnutia, ale je procesným prostriedkom pre ďalšie rozhodnutie súdu. Prokurátor ju môže podať iba pre skutok, ktorý bol opísaný v uznesení o vznesení obvinenia, a preto z tohto pohľadu predstavuje podanie obžaloby na súd skutočnosť, resp. článok z reťazca úkonov vykonaných v rámci trestného konania, ktoré začalo práve vznesením obvinenia. Nebyť nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, nebolo by došlo k podaniu obžaloby a k v poradí ďalším na to nadväzujúcim rozhodnutiam súdov. Preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že práve uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004 je v priamej príčinnej súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a možno ho považovať za rozhodnutie nezákonné; dôsledky oslobodzujúceho rozsudku treba totiž vzťahovať na celé predchádzajúce trestné stíhanie voči žalobcovi, začaté na základe nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia.

25. Vzhľadom na to, že žalobca vyvodzoval zodpovednosť žalovanej za škodu a nemajetkovú ujmu v spojitosti s uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004, ku ktorého vydaniu došlo v čase pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., chýbal dôvod, aby na správne zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. S ohľadom na ustanovenie § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. bolo na mieste posúdiť vec podľa príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. Z uvedeného dôvodu odvolací súd postupom podľa § 382 C.s.p. vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k použitiu na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona č. 58/1969 Zb.

26. Aplikujúc ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. sa odvolací súd následne stotožnil i s právnym posúdením vznesenej námietky premlčania konajúcim súdom, keď dospel k záveru, že pokiaľ si žalobca uplatnil žalobný nárok na súde dňa 19.01.2016, uplatnil si ho po uplynutí objektívnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. Tá začala plynúť odo dňa doručenia nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 16.03.2004, ktoré žalobca prevzal dňa 08.06.2004, a uplynula dňa 08.06.2014. Žalobca mal pritom vedomosť o existencii oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 19.06.2012, sp. zn. 4T/130/2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.01.2013, sp. zn. 3To/146/2012, odo dňa 22.01.2013, keď sa zúčastnil verejného zasadnutia senátu odvolacieho súdu, na ktorom tento zamietol odvolanie Krajskej prokuratúry v Bratislave voči oslobodzujúcemu rozsudku. Za tohto stavu sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovi nič nebránilo v tom, aby podal žalobu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb.

27. Vzhľadom na to, že žalobca v odvolaní neuviedol a nenamietal iné skutočnosti, ktorými by spochybnil správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vo výroku vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p.

28. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci úspech, nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).